

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Πρότυπα

Μια κοινωνία χρειάζεται πρότυπα για να πάει μπροστά. Στην Ελλάδα ανατράφηκαν δύο γενιές με πρότυπα τον Τσε, τον Άρν και άλλα συναφή σύμβολα. Μια μεγάλη μερίδα από την αποκαλούμενη «γενιά του Πολυτεχνείου» έμαθε στα παιδιά της ότι όλα επιτρέπονται στον βωμό της διαμαρτυρίας και της... ελευθερίας. Φοιτητές μπορούσαν, και μπορούν, να διακόπουν το μάθημα χωρίς να ρωτάνε κανέναν και να τα σπάνε με κάθε ευκαιρία. Ο υπερλαϊκισμός και η ψευτοαμφισβήτηση μπήκαν στο μεδούλι της μεταπολιτευτικής κουλτούρας μας. Φτάσαμε στο σημείο, καθηγητής σε ιδιωτικό σχολείο να εξηγεί ότι ο Χαρίλαος Τρικούπης έφερε πολλές ξένες επενδύσεις στη χώρα, «επειδή πήρε τα λεφτά από τους φτωχούς και τα έδωσε στους ξένους». Με τέτοια μυαλά δεν πάμε πουθε-

νά. Χρειαζόμαστε επειγόντως αλλαγή προτύπων και νοοτροπίας. Γιατί αυτή η άρρωστη νοοτροπία δεν έχει μπολιάσει μόνο την Αριστερά. Αν δείτε τις ανακοινώσεις ορισμένων κλαδικών οργανώσεων της Ν.Δ. και βγάλετε το λογότυπο του κόμματος, δεν θα ξέρετε αν την έχει γράψει αριστερό ή ακροδεξιό κόμμα.

Η Ελλάδα της κρίσης έχει, ευτυχώς, διαθέσιμα πρότυπα. Οι συμπολίτες μας που κρύβονται πίσω από το Taxibeat, τη Workable, την Upstream μπορούν να εμπνεύσουν τη νέα γενιά που παλεύει να βρει τον δρόμο της μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Ο Έλληνας είναι από τη φύση του προσαρμοστικός, λατρεύει το ρίσκο και μεγαλουργεί όταν γίνεται εξωστρεφής. Ολα αυτά «σκότωσαν» το όραμα του διορισμού στο Δημόσιο, η τεμπελιά και η άθλια κατάσταση στους τόπους

μάθησης και η νοοτροπία «τα περιμένω όλα έτοιμα». Τώρα που το ημισοβιτικό μοντέλο χρεοκόπησε, έχει έλθει η ώρα της αλλαγής.

Θα ρωτήσετε: «Πού τη βλέπεις εσύ αυτή την αλλαγή, τι καπνίζεις;». Και πράγματι, τώρα είναι δύσκολο να δει κανείς από πού θα ξεπηδήσουν οι δυνάμεις της δημιουργίας. Έχουμε μια κυβέρνηση που ονειρεύεται να χαμηλώσει τον κοινό παρονομαστή όσο πιο πολύ γίνεται.

Ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας τρέφεται με τον φθόνο και το μίσος που έχουν τροφοδοτήσει η απελπισία και η φτωχοποίηση.

Η ελληνική κοινωνία, όμως, θέλει καθαρές κουβέντες και ένα μεγάλο reset. Κρατώντας ισορροπίες και με μισόλογα δεν αλλάζει κάτι, γιατί η κατάσταση είναι πολύ άρρωστη. Η μεγάλη πρόκληση είναι το πώς μεταδίδεις το όραμα του αυτοδημιούργητου, μη κρατικοδί-

αιτου επιχειρηματία στο καλό δημόσιο σχολείο, που στέκεται όρθιο χάρη στον σύλλογο γονέων που τα δίνει όλα για τα παιδιά του; Πώς σπας τον τοίχο της επικοινωνίας με εκείνους που έχουν κλείσει τα αυτιά από θυμό και σταματάς μια απομονωμένη ελίτ να αναμασά τα ίδια και τα ίδια αυτοθαυμαζόμενη; Υπάρχουν τρόποι, όπως υπάρχει και μια δημιουργική Ελλάδα μακριά από πολιτικούς, συνδικαλιστές, διαπλεκόμενους επιχειρηματίες, που προσπαθεί να ανασάνει κόντρα στα κύματα.

Η Ελλάδα θα αλλάξει όταν στο κτίριο του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου θα οργανωθεί μία «ημέρα καριέρας» από μικρές και μεγάλες εταιρείες χωρίς να ανοίξει μύτη! Απέχουμε πολύ από μια τέτοια ημέρα; Αναζητούνται οι γενναίοι που θα επωμισθούν αυτό το στοίχημα.

ΑΥΓΗ

Μια ανάσα

Για πολλοστή φορά ζούμε το θρίλερ της διαπραγματεύσεως, για πολλοστή φορά βλέπουμε και νέες απαιτήσεις των δανειστών να πέφτουν στο τραπέζι, έτσι, για την περίπτωση που δεν θα βγει το πρόγραμμα, ώστε να σωθεί το πρόγραμμα. Για πολλοστή φορά παρακολουθούμε τις προσπάθειες της κυβέρνησης να αποκρούσει τις παράλογες απαιτήσεις κι από ό,τι φαίνεται σε μεγάλο βαθμό θα ευοδωθούν. Ωστόσο, το μεγάλο ζητούμενο είναι να περισσέψει ορμή και ενέργεια για τις ακόμη σκληρότερες προσπάθειες της επόμενης μέρας, όταν πια οι προβολές της δημοσιότητας δεν θα είναι στο Χίλτον ή στα Eurogroup, αλλά στα εργοτάξια της καθημερινότητας.

Μιας καθημερινότητας απότοκο επτά χρόνων κρίσης και τριών πακέτων «διάσωσης», που τη βιώνουν οι περισσότεροι, αλλά και που αποτυπώθηκε πολύ... γλαφυρά από μια σειρά εκθέσεις, οι οποίες είδαν το φως της δημοσιότητας την εβδομάδα που πέρασε. Η πρώτη παρουσιάστηκε από το Ινστιτούτο Γερμανικής Οικονομικής της Κολωνίας, που ερεύνησε την εξέλιξη της φτώχειας στην Ευρώπη και διαπίστωσε ότι η μεγαλύτερη αύξηση στο διάστημα 2008 - 2015 σημειώθηκε στην Ελλάδα - κατά το αστρονομικό ποσοστό του 41,5%.

Η δεύτερη παρουσιάστηκε από το Bloomberg, που στήνει κάθε χρόνο έναν «Δείκτη μιζέριας», στον οποίο η Ελλάδα κατατάσσεται στην τέταρτη θέση, με την Ισπανία (6η), την Ιταλία (13η) και την Κύπρο (15η) να την ακολουθούν στις 15 πρώτες θλιβερές θέσεις. Η τρίτη δεν είναι έκθεση, είναι το αποτέλεσμα της επεξεργασίας των στοιχείων από τις αιτήσεις που έγιναν τον πρώτο μήνα για το Κοινωνικό Επίδομα Αλληλεγγύης (ΚΕΑ). Σχεδόν 100.000 παιδιά το δικαιούνται, άρα ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας έπειτα από επτά χρόνια κρίσης. Και ναι, αποκτούν επιτέλους ένα δίκτυ ασφαλείας με το ΚΕΑ, όπως απέκτησαν ένα δίκτυ ασφαλείας και τα εκατομμύρια των ανασφάλιστων που μπορούν να πηγαίνουν πια στα νοσοκομεία, έστω και μετ' εμποδίων, τα οποία θα παραμερίσει ο υπό διαμόρφωση Συνήγορος του Ασθενή.

Αλλά, όλα αυτά τα σωστά μέτρα, που με κόπο και κόντρα σε αντιστάσεις δρομολόγησε η κυβέρνηση, αντιμετωπίζουν τα συμπτώματα της κρίσης. Για να νικηθούν οι αιτίες απαιτείται ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης. Έτοιμο από χτες, επειδή χρειάζεται χρόνο για να φέρει αποτελέσματα. Αλλά, σε συνδυασμό με προγράμματα για την ενίσχυση της απασχόλησης, θα φέρει σύντομα μια -μόνιμη- ανάσα στον τόπο.

ΕΘΝΟΣ

Η μάχη κατά της φοροδιαφυγής

Διακόσιες χιλιάδες επαγγελματίες καλούνται έως το τέλος Ιουνίου να εγκαταστήσουν POS (συσκευές αποδοχής πιστωτικών και χρεωστικών καρτών). Η υπουργική απόφαση, που φέρνει στο φως το «Έθνος της Κυριακής», πρόκειται να εκδοθεί τις επόμενες μέρες. Η υποχρεωτική χρήση των POS σε πρώτη φάση περιλαμβάνει μια σειρά από κατηγορίες και επαγγέλματα της αγοράς. Η επιλογή έχει γίνει με βάση τα στοιχεία των ελεγκτικών Αρχών. Για κλάδους στους οποίους τα στοιχεία τεκμηριώνουν συχνή φοροδιαφυγή, απόκρυψη εισοδημάτων και πλασματικούς τζίρους.

Θα ακολουθήσουν άλλα δύο κύματα για την επέκταση της υποχρεωτικής αποδοχής πλαστικού χρήματος. Ενώ στην επιλογή των καταναλωτών θα εναπόκειται ο τρόπος πληρωμής. Αν, δηλαδή, θα συναλλάσσονται με ρευστό ή με κάρτες. Το μέτρο εντάσσεται στην υλοποίηση των σχεδιασμών του υπουργείου Οικονομικών για σταδιακό περιορισμό στη χρήση των μετρητών. Στις παρεμβάσεις, γενικότερα, για την επέκταση των ψηφιακών ηλεκτρονικών πληρωμών σε κάθε μορφή συναλλαγής.

Στόχος, βεβαίως, της όλης διαδικασίας είναι να χτυπηθούν η φοροδιαφυγή και το λαθρεμπόριο. Να αντιμετωπιστούν, ταυτόχρονα, η πτυχές της διαφθοράς. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάθε μέτρο προς την κατεύθυνση αυτή έχει θετικό πρόσημο. Ούτε αρθρώνεται σοβαρός αντίλογος για την εφαρμογή του. Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει με τους συνεπείς επαγγελματίες. Αλλά και όσους σχεδιάζουν να μπουν στην αγορά διατάζοντας λόγω ανισοκατανομής των βαρών.

Οι φραγμοί στους δρόμους και στα μονοπάτια προς τη φοροδιαφυγή, η καθολική φορολόγηση, αναλόγως φοροδοτικής ικανότητας, ο επιμερισμός των βαρών σε περισσότερους, μαζί με τη δίκαιη κατανομή είναι υπερώριμο κοινωνικό αίτημα. Πέραν, όμως, των αρχών του Δικαίου, είναι όρος για την άσκηση των όποιων φοροαπαλλακτικών πολιτικών και μέτρων. Η ελάφρυνση από δυσβάσταχτους φόρους, με δεδομένα τα ασφυκτικά δημοσιονομικά πλαίσια και τις απαιτήσεις των εταιρών-δανειστών, περνά αναγκαστικά μέσα από τον εξορθολογισμό του φορολογικού συστήματος.

Σύμφωνα με όλες τις εκτιμήσεις, το πλαστικό χρήμα αποτελεί σημαντικό εργαλείο για την πάταξη της φοροδιαφυγής και της μαύρης αγοράς. Δεν είναι μυστικό ότι αυτές βασίζονται, κυρίως, στη χρήση μετρητών, στην απόκρυψη πωλήσεων, υπηρεσιών και στις συναφείς μεθοδεύσεις. Με την επέκταση των καρτών οι ελεγκτικές υπηρεσίες θα είναι σε θέση να έχουν πλήρη, πραγματική εικόνα των εσόδων. Έτσι, θα μπορούν μέσω διασταυρώσεων με τις φορολογικές δηλώσεις να διαπιστώνουν αποκρύψεις, αποφυγή καταβολής φόρων και κλοπή ΦΠΑ, ενισχύοντας το δημόσιο ταμείο.

Δεν απαιτούνται οικονομικές και μαθηματικές δεξιότητες για να γίνει άμεσα αντιληπτό ότι το μέγεθος των φοροεπιβαρύνσεων «παρακολουθεί» το ύψος της φοροδιαφυγής. Οι δυνατότητες για φοροελαφρύνσεις είναι ευθέως ανάλογες με τη μείωση της παραοικονομίας.